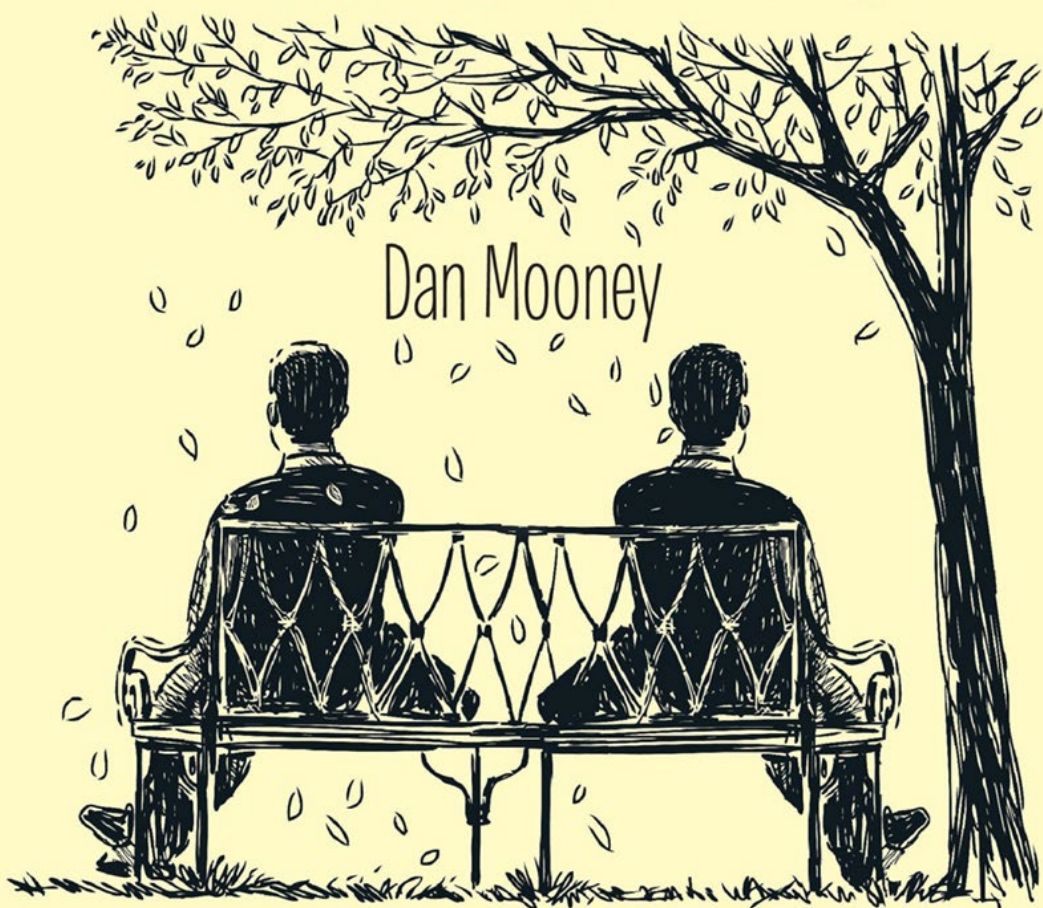

Poslední neuvěřitelné dobrodružství pana

MONROEA

Dan Mooney

Hluboký a dojemný příběh,
který dokazuje, že nikdy není pozdě na nové začátky

Poslední neuvěřitelné dobrodružství pana Monroea

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Dan Mooney
Poslední neuvěřitelné dobrodružství pana Monroea – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Poslední neuvěřitelné dobrodružství pana

MONROEA

Dan Mooney

Přeložila Silvie Mítlenerová

Kapitola první

„Millere,“ zašeptal Joel přes mezeru mezi jejich dvěma postelemi.
„Proč ještě nejsi mrtvej?“

Miller, přes dva roky v kómatu, neřekl nic. Místo toho se jeho vetčný hrbolatý starý hrudník jen zvedl a klesl; pod tenkou bavlněnou příkrývkou byl sotva vidět.

„Dobrý. Nech to tak,“ vzdychl Joel.

Miller ho ignoroval.

Když ho sem poprvé přivezli, vznesl Joel Monroe proti přítomnosti pana Millera námitku. Ne že by jeho protestům někdo věnoval sebe-menší pozornost. Rok předtím, než sem přijela ta nemrtvá mrtvola, patřila tato postel Lucey. Každý večer chodil spát s vědomím, že tam je, a probouzel se s pohledem na ni, jak už je vzhůru a čilá, obléká se, poklízí, pořád něco kutí a tiše tlachá se sestrami, které přinášely snídani.

Díky ní život v domově duchodců působil snesitelně, dokonce zábavně, na rozdíl od přehlídky ponižování a urážek, ve kterou se domov proměnil následkem její smrti. Ona to místo zdobila. Květiny ve starých vázách, které posbírala na blešáku, fotografie jejich malé rodiny, oni tři na pláži, maličká Evička v jeho náruči. Na postele umístila jasně barevné přehozy, které zvesela narušovaly sterilitu onoho místa a vylepšily je. Takhle zacházela s jejich společným životem celou dobu: zkrášlovala ho pro něj. Vnesla světlo, kamkoli přišla, a její smích prohrál jakoukoli místnost, v níž se ocitla. V Joelových očích nikdy

neprojevila ani náznak toho, že jí přibývají léta, protože byla pořád stejně bystrá a energická; její přírodní síla zdánlivě nijak neochabovala. On naopak během jejich pobytu v domově pomalu chátral, a po její smrti ještě rychleji. Bez ní to bylo chladné místo. Fotky na zdech stále visely, ale jak čas plynul, věnoval jim Joel čím dál méně pozornosti. Příležitostně možná mrkl na novorozenou Evu ve své náruči a přemýšlel, čeho se dopustil, že si zaslouží být uvězněný na takovém místě, uvězněný bez své Lucey.

Ta potupa, že ji nahradil Miller, ležela Joelovi v žaludku. Říkal jim, že Millera nechce. Vlastně nechtěl nikoho.

Ale po nějaké době se na něj dalo vlastně docela snadno zvyknout. Hlasitě nežvýkal, nestaral se o to, jaké pořady Joel pouští v televizi, nepouštěl se do zbytečné společenské konverzace ani nepřerušoval fotbalové přenosy. Kromě chvil, kdy přišly sestry, aby ho zkontrolovaly, obrátily a umyly, byl naprosto okouzující. Úděsný konverzační protějšek, ale prima spolubydlící. To ovšem Joelovi nezabránilo prudit personál stížnostmi, že mu Millera podstrčili. Ale aspoň spolu dobře vycházeli.

„Jestli dneska nebudeš jíst tu snídani, nevadilo by ti, kdybych si dal tvoje vajíčka?“

Miller samozřejmě neřekl nic.

„Vy už si zase povídáte s panem Millerem, pane Monroe?“ zeptal se bratr Liam, který zrovna přispěchal s Joelovou snídaní na malém skládacím stolku. Pomerančový džus se v pevných rukou mladého muže ani nezachvěl. Mladistvých, bez poskvrnky, vůbec ne tak zkroucených, jako byly ty jeho.

„Ten chlap nemá žádný vychování,“ zavrčel Joel. „Co sem přišel, ještě nevotevřel klapačku.“

Bratr Liam se tomu vtipu pouсмál. Nic nového. V domově důchodců nebylo nového nic. Všechno bylo staré, příliš použité a na pokraji rozbití. Všechno od lidí až po nábytek dávalo na odiv svůj věk a svou

slabost. Joel se snažil o tom nepřemýšlet, ale zdálo se, že ze všeho, na co zabloudil jeho pohled, vykukovala vetčnost a neužitečnost.

„Čas na snídani, Joeli,“ oznámil mu bratr Liam, jako by to sám nevěděl.

„Já moc dobře vim, kolik je hodin, bratře Liame,“ odsekl Joel. „Bydlím tu už pět let. V osm ráno nikdy nebyl čas na nic jinýho než na snídani. Už tisíc osm set dní, a další přibíejvaj, se v osm hodin snídá.“

„No dobře, dobře. Netřeba se čílit. Jenom konverzuju.“

„No tak jestli je tohle tvoje představa o konverzaci, chlapče, tak se máš ještě hodně co učit.“

Liam vzdychl a pokusil se vyloudit upjatý úsměv, zatímco rovnal ten ministoleček Joelovi na klín. Byl na Joela zvyklý, dokonce ho měl možná i rád. Někdy. Trošku.

Liam nesnášel, když ho oslovovali „chlapče“, což samozřejmě znamenalo, že si Joel často našel příležitost, aby to slovo mohl utrousit. Ne že by mladého zdravotního bratra neměl rád, právě naopak – vždycky si jeho společnost užil. Bylo to jen něco v tom, jak s ním on i celý zbytek personálu v domově mluvili během jídla, nebo když se roznášely léky, nebo při večerce. Jakási falešná tónina, monotónní kolísání, které mělo podle Joela určitě působit povzbudivě a radostně, ale spíš to znělo jako hlas učitele, který kontroluje úkol desetiletému dítěti. Otevřel ústa, aby si do něj znovu dloubl, ale rozmyslel si to. Bratr Liam byl jednou z čím dál méně věcí v domově důchodců, které měl Joel vlastně rád.

Někdy bylo pro ostatní těžké rozpoznat, jestli má Joel něco rád, jelikož to nedával nijak zvlášť najevo.

Liamovi bylo ke čtyřicítce, byl o dobrých čtyřicet let mladší než Joel, ale ve tváři měl určitý příznak stáří. Něco v jeho očích, jakási obezřetnost, která naznačovala, že se vydal horší cestou, než možná měl. Všechno ostatní na něm bylo dost obyčejné. Byl to pohledný typ, s dlouhým oválným obličejem a úsměvem stále po ruce. Byl vy-

soký, ale ne dlouhán, a celkem štíhlý, ale přitom ne hubený jako tyčka. Nebylo na něm nic extra zvláštního, kromě těch modrých očí, co se zdály starší.

Jeho ruce se pohybovaly hbitě, s vyrovnaným klidem a jistotou muže, který ve svém oboru pracuje už léta. Rovněž měl v sobě jistotu jemnost, dobrou znalost křehkosti a rozbitných věcí. Joel přemýšlel, jestli on je taky taková rozbitná věc. Předpokládal, že ano.

Liam si zřejmě všiml, jak se Joel kouše do jazyka a potlačuje nutkání dál ho popichovat. Napjatý vynucený úsměv povolil a změnil se v upřímnější; drze strčil ubrousek Joelovi shora za pyžamo a pak vystřelil z jeho dosahu, než ho starší muž stihl vyškubnout a hodit po něm.

„Ty mrňavej drzej...“ vystartoval Joel zuřivě.

„Přinesu vám trochu čaje,“ smál se mu Liam a vycouval z pokoje.

Joel se nasupil. To pomyšlení, že se z určitého pocitu loajality rozhodl druhého muže už nepopichovat a ten malej sráč vyrazil a nandal mu slintáček jako děcku. Co huř, málem donutil Joela vyslovit sprosté slovo. Joel nesnášel nadávání.

„Chápeš to, Millere? Věřil bys tomu, jak jsou děcka dneska arogantní? Ta jejich neúcta?“

Miller dýchal. Nádech, výdech.

„Millere, vůbec nic nedělej, jestli se mnou do puntíku souhlasíš.“

Miller vůbec nic neudělal.

V tomhle ohledu to byl sympatický chlápek. Často souhlasil s čímkoli, co měl Joel potřebu říct k různým tématům.

„Je prima, že tě mám zase na svojí straně, stará vojno. Až se vrátí, chci, abys ho zasklil, jak to dovedeš jenom ty. Nevěnuj mu ani slovo.“

„Trochu čaje, pane Monroe?“ zeptal se Liam, když opět vstoupil do pokoje.

„S tebou se nebavíme,“ sdělil Joel bratrovi suše.

* * *

Po snídani se Joel umyl a oblékl. Poslední dobou svůj vzhled zanedbával, což ho ve chvíli, kdy si to uvědomil, jaksi překvapilo. Celý život byl ohledně svého vzhledu poměrně malicherný. Jeho oblečení symbolizovalo jeho pozici ve společnosti. Malý živnostník. Pracující člověk. Nosil oblečení jako uniformu, aby kolemjdoucí mohli odhadnout jeho zařazení a postavení. Ráno vstal a začal se chystat do práce, umyl se, oholil a přičísl si vlasy a pak nahodil košili a kravatu a vyrazil do autoopravny. Košili a kravatu, i když věděl, že se bude převlékat do montérek a při práci se umaže. I ty montérky byly symbolem jeho zařazení, jeho užitečnosti. Muž ve špinavých montérkách prakticky nikdy nemá ruce obrácené dozadu.

Počáteční období důchodu se nijak nelišilo – oblékal se vkusně, denně se holil. Rituály pokračovaly beze změny dál. Přesně do chvíle, kdy zemřela Lucey. Pak se s ním něco stalo, malá část jeho životní síly odešla s ní a náhle se Joel přistihl, jak v pět odpoledne sedí ve společenské místnosti v pyžamu a županu a sleduje nenáviděné telenovely, protože byla řada na někom jiném, aby rozhodl, na jaký kanál v televizi se všichni budou dívat. Jedinou horší věcí než nehorázná stupidita těch příběhů byl pro Joela fakt, kolik lidí zjevně ty zápletky spolko. V domově důchodců Hilltop se shromáždila malá zatvřelá skupina závisláků na telenovelách.

Úplně nejhorší ale byly dny, kdy ležel na posteli, nevstával a donekonečna přepínal kanály na malé televizi ve svém pokoji, nespokojený s čímkoli, co dávali, nespokojený s čímkoli vůbec. Příliš nešťastný a příliš demotivovaný na to, aby televizi prostě vypnul a našel si nějakou jinou činnost.

Když si náhodou o den dříve všiml svého odrazu v ochranném skle nad salátovým barem v jídelně, šokovalo ho chmýří na tvářích a skvrny na pyžamu. Tváře vypadaly extra propadlé, až kostnaté, i přes skutečnost, že měl na kostech stále ještě nějaké maso. Ten odraz v zrcadle nenáviděl.

V reakci na to se rozhodl ten úpadek zarazit, a když se najedl, vyhrabal se z postele a cílevědomě se pustil do mytí a oblékání.

Vytrhal si chloupky v nose. Oholil si tváře. Uhladil si vlasy voskem, který mu jeho vnuk Chris dal k Vánocům před téměř šesti měsíci. Když byl hotov s očistou, oblékl se. Bílá košile, jednoduchá hnědá kravata a vlněné sako. Hnědé pohodlné kalhoty a hnědé boty. Narovnal se a obhlédl celé dílo. Není to špatné, usoudil. Není to úchvatné, v žádném ohledu, ale není to ani hrůza.

Joel se nikdy nijak výrazně nehrbil. Jeho otec, občasný kruťas, byl neoblomný ve třech věcech: dobré způsoby, žádné klení a vzpřímený postoj. Zdařilý projev jakéhokoli z těchto tří bodů dokázal ocenit. A prohrěšky zuřivě trestal. Výsledkem bylo, že se Joel stále tyčil poměrně do výšky, dobrý metr osmdesát. Léta manuální práce a hraní fotbalu jej zocelila, a tak měl stále solidní postavu, kolem knoflíčků košile zatím jen náznaky panděra. Pořád měl taky dost vlasů. Aspoň teď. Jeho otec zemřel plešatý. Joel předstíral, že ho to nijak neuspokojuje, ale to byla lež. Maličko ho to těšilo.

„Zůstaň tady a hlídej brány, Millere. Jdu se projít.“

Kolem deváté hodiny ranní začínaly chodby v Domově důchodců Hilltop ožívat, jak jen mohly v místě, kde smrt potenciálně číhá za každým rohem. Rezidenti si dali snídani a zahájili den návštěvou pokojů svých sousedů. Ošetřující personál, který zrovna začal směnu roznáškou snídaně, byl plný energie a nadšení. To samozřejmě později ochablo, vždycky to tak bylo. Někdy poté, co museli přesvědčit Rose, že ten dům přes ulici nepatří jejímu bratrovi, nebo když se pohádali s prvním rodinným příslušníkem některého z rezidentů ohledně rozdávané medikace, nebo když museli vyměnit první plenu pro dospělé toho dne. Pozitivita, se kterou začínali každý den, vyšuměla. Bratr Liam si dobrou náladu udržoval stále a tu malou Filipínku, Angelicu, jejíž smích byl slyšet z jednoho konce budovy na druhý, bylo taky těžké utahat, ale Joel to už jednou nebo dvakrát viděl. Při

dostatku času Hilltop nakonec utahal každého. Život. Život utahal každého, nebo ne?

A ze všech nejvíc se to dalo říct o Nosorožce. Život ji změnil v cosi jiného. Něco tvrdého a sveřepého a, i když by to Joel nikdy nikomu druhému nepřiznal, něco trošku strašidelného.

Florence Ryanová, neboli – za jejími zády – Nosorožka, byla zároveň vrchní sestra a majitelka Hilltopu. Působilo to jako nevhodná přezdívka říkat tak drobné ženě Nosorožka: její velikost naznačovala něco mnohem roztomilejšího. Velikost ale lhala. Přejmenovali ji kvůli její neústupnosti a rozhodnému dohledu na chodbách, který děsil rezidenty stejně jako personál.

Hilltop dříve patřil jejím rodičům a ona tady vyrostla. Pracovala tu celý život, vystudovala na zdravotní sestru, zdědila rodinný podnik a nyní zařízení vládla s autoritou, na jakou by byl pyšný i Pol Pot. Domovem důchodců se proháněla jako blizzard, s jakousi tvrdošjnou chladnou energií. Vždy hrozilo, že zničí vše, s čím přijde do kontaktu. I Liam a Angelica zpozorněli, když byla Nosorožka na výpravě, a jejich dobromyslné úsměvy nahradily upjatější, téměř vážné výrazy, jako by sama stará Nosorožka byla nějak nakažlivá. Rodiny rezidentů, hlasitě ve stížnostech směrem k ostatnímu pečujícímu personálu, našlapovaly zlehka, když jednaly s Nosorožkou, mírnily tón, lehce jí pochlebovaly, a když skončila a vyždímala je jak mokrý hadr, zase zuřivě vyrazila za svým posláním.

S mrazením v zádech si vybavil den, kdy přistihla jednoho člena rodiny, jak pašuje dovnitř láhev whiskey pro Starýho Tima Badgera. Joel sledoval, jak zdánlivě nabyla na velikosti, celá se rozšířila, kdežto syn Starýho Tima se před ní scvrkl, celý se stáhl do sebe, až to vypadalo, že snad vypadne z vlastní oblečení. Mávala tou láhví whiskey jako klackem. Joel by odpřisáhl, že povyrostla o dobrého půl metru, než s ním skončila, zatímco Timův syn vypadal, jako že se vážně rozbrečí. Skutečné slzy. Joel se při té myšlence otrásl.

Snažil se vypadat nonšalantně, zatímco přejížděl chodby pohledem a hledal Nosorožku, ale viděl i slyšel jen zvuky rezidentů a personálu vesele si užívajících dne.

„Myslím, že tu ještě není,“ ozvala se Una ze dveří.

„Pardon?“ odvětil Joel.

„Ty hledáš paní Ryanovou a já si myslím, že tu ještě není.“

Una Clarková byla rezidentkou Hilltopu ještě déle než sám Joel. Kamarádila s Lucey. Hrávaly bridž jako tým. Una byla velmi pohledná žena, která dosud nepodlehla malátnosti, jež v určitém okamžiku zachvátila každého obyvatele Hilltopu, a hezky se oblékala. Nikdy nebyla nijak bohatá a některé kousky oblečení, které dosud nosila, patřily dříve jeho Lucey. To lezlo Joelovi na nervy, ale nemohl s tím nic dělat.

„Vůbec jsem nehledal paní Ryanovou. Absolutně mě nezajímá, co má ta ženská za lubem,“ zalhal Joel a snažil se ji přitom potajmu zahlédnout aspoň koutkem oka.

Una se lehce uchichtla.

„Dneska vypadáš moc dobře, Joeli. Pořád jsi celkem k světu, když se obtěžuješ vykopat se z pyžama. Co slavíme?“

Joel spolkl odseknutí.

Una na sobě měla pěkný námořnický modrý propínací svetřík s velkými zlatými knoflíky, který Lucey nosívala v sobotu, kdy se vydávali na trh. Sobotní dopoledne vždycky znamenalo trh. Lucey ho jednou vytáhla s sebou a jeho překvapilo, jak jej okouzila živost toho místa. Pak se na to vždycky těšil. Malé ranní rande s manželkou. Ona ve svém propínacím svetříku a on zase ve svém. Vždycky vybrala nějaké podivné ovoce nebo zvláštní zeleninu a zapracovala je do večeře. Úplně pokaždé mu to nejelo, ale stěžovat si Lucey nemělo smysl. Vyposlechla si toho za ty roky už dost, takže to po sobě nechala stéct, usmála se na jeho mručení a stejně si uvažila, na co měla sama chuť. Ten drobný úsměv byla krásná věc.

Svetřík Uně slušel. Vůbec se mu nelíbilo, že jí sluší. Chtěl jí říct, že v něm vypadá dobře. Taky jí chtěl říct, aby přestala nosit oblečení po jeho manželce.

„Chtělo se mi,“ zamumlal místo toho. Una nebyla nepřítel. Když se nad tím zamyslel, těžko se mu identifikovalo, kdo vlastně ten nepřítel je.

„Moc příjemná změna. Líbí se mi vidět u tebe nějakou motivaci.“ Motivaci. On ale necítil motivaci. Cítil něco jiného.

Něco temnějšího, zlovolného, ale nepostizitelného. Něco, co nedovedl vysvětlit a co spočívalo těsně za hranicí jeho smyslů a vyčkávalo. Nebylo to poprvé, kdy to cítil, ale teď to bylo nějak nutkavější, cosi bezprostředně hrozícího. Temnota, která se nad ním roztahovala jako mrak, těžkla a okupovala jeho prostor, jeho mysl. Doufal, že to přejde.

„No. Dobrá. Říkal jsem si, že by se šiklo se oholit a tak dále,“ pokusil se Joel najít způsob, jak rozhovor ukončit.

„Tohle sako si pamatuju. Nebylo to sako pro zvláštní příležitosti?“ zeptala se.

Zjevně vzpomínala na doby minulé, kdy mu oblečení vybírala Lucey. Nemohl si vzpomenout, které oblečení spadalo do kategorie „hobobóžové“. Nechtěl o tom přemýšlet ani myslet na ni, jak mu rovnala límečky u košil a zapínala je jemnými rukama až nahoru. Oblékla ho na Eviny křtiny. Při jejím opečovávání se kroutil, víceméně naoko, protože zbožňoval, když se kolem něj točila, a čím víc se kroutil, tím víc se točila. Eva na ně brumlala a vrněla z postýlky.

To byl báječný den. Svítilo slunce. Lucey vypadala překrásně jako vždycky. Na tu velikou slávu dorazili jejich rodiny i všichni sousedé. Zdálo se to tak dávno, a jako by ta vzpomínka patřila někomu jinému. Někomu šťastnějšímu.

„Prostě sako,“ zamumlal Joel a cítil, jak se mu zrychluje dech.

„Tak co je dnes na programu?“ zeptala se Una – povšimla si jeho rozmrzelosti.

„Co je tady na programu všechny dny v tejdnu?“ odsekl hořce. „Televize ve společenský místnosti, dokud nás nenaženou do jídelny jako vydojený krávy? Číst si knížku a poslouchat Mocnýho Jima, jak nesouvisle breptá?“ Úplně nechápal, proč mluví čím dál hlasitěji. „Najít si koutek v místnosti, kde by se dalo klimbat, a doufat, že až se probudíš, zjistíš, žes zabila dostatečnou část dne, aby tě nemuselo trápit, že ho budeš muset prožít?“ Nakonec už skoro křičel.

Ta slova ho samotného zaskočila. Zaskočila i Unu. Oba zaskočení asi minutu stáli a zírali jeden na druhého. Slyšel, jak mu ta slova vyšla z úst, takže věděl, že je řekl, ale vůbec si nebyl vědom toho, že si takové věci myslí.

„Ehm... Promiň. Nevím, kde se to ve mně vzalo,“ pokusil se tiše vysvětlit.

„Chceš si o něčem popovídat?“ zeptala se.

„Ne. Vážně, musím se omluvit. Tohle jsem neplánoval.“

Pohlédla na něj s upřímnými obavami.

„Možná budou dneska v telce dávat něco pěknýho, ne?“ navrhl se snahou vtěsnat do svého hlasu trochu žoviálnosti, se snahou znít normálně. „A ten seriál, co jsme se na něj dívali před tejdnem, docela ušel, že?“

Nespouštěla z něj znepokojený pohled.

„Možná bychom měli říct bratru Liamovi...“ začala.

„Ne, ne, ne,“ utnul ji. „Jsem v pohodě. Možná si hodím partičku šachů s Mocným Jimem.“

Vzdálil se, než stihla odpovědět, a dlouhé kroky ho dostaly z rizika, že ona bude trvat na přivolání bratra Liama. Snažil se přijít na to, kde se v něm vzala ta slova. Možná to bylo tím, jak uviděl Unu v Lucceyně starém svetříku. Nebo možná ten tichý strach z Nosorožky. Mohla to způsobit frustrace z toho, že s ním zacházejí jako s dítětem. Ale Joel pojal podezření, že to bylo něco jiného, ta podivná temnota, co se nad ním usadila. Jedna jeho část to chtěla analyzovat, pochopit,

ale bál se toho, bál se prohlédnout si to příliš zblízka. Setřásl to a vydal se hledat Mocnýho Jima.

* * *

To odpoledne se Joel skláněl nad šachovnicí ve společenské místnosti a snažil se ignorovat dotírající pocit, který ho otravoval od toho ranního výbuchu. Jakmile povolil kontrolu nad svými myšlenkami, jeho mysl k tomu zase odplula.

„Co říkám, je relativní. Neměla by se z toho stát slepá ulička...“ šeptal si pro sebe Mocný Jim, čekaje na Joelův tah. Joel už dávno vzdal snahu o pochopení toho, co ten stařík říká. Byl tu rezidentem už skoro deset let, stařecký obličej plný vrásek, záda ohnutá a zkroucené ruce oslabené artritidou. Mysl opustila jeho rozbité tělo už před mnoha lety a teď mumlal nesmysly, kamkoli přišel, přičemž z jeho omšelého obličej se nikdy nevytrácel veliký zářivý úsměv.

Joel si pamatoval, když Mocný Jim ještě býval pan starosta Jim Lincoln. Politik, ostrý a znalý věci, v moderních oblecích, s vážným výrazem, jenž si potřásl rukou s každým, koho potkal. Představoval symbol síly, autority a řízení, totem mužnosti. Teď byl k nepoznání a Joel měl podezření, že ani Jim sám sebe nepoznával. Starostu Jima si všichni budou napořád pamatovat jako mocného muže, a ne jako tuhle shrbenou starou osobu s demencí a pokřiveným semipermanentním úsměvem.

V okamžiku, kdy dovolil své mysli, aby se rozletěla, vrátil se ten mrak zkázy, nakupil se kolem jeho hlavy a přinesl s sebou negativitu a zoufalství. Vnímal to skoro fyzicky. Už předtím se cítil izolovaně – přesněji se cítil izolovaně od chvíle, kdy ho tu Lucey zanechala samotného –, ale tenhle mrak byl nový, nový a děsivý.

Částečně, říkal si v duchu, to mělo co dělat s výrazem šokovaných obav v Unině tváři. Byla k němu milá celou dobu poté, co Lucey ode-

šla. Zajímala se o něj, snažila se ho zapojit do svého Klubu zahrádkářů, ptala se na jeho názor na telenovely a nosila mu svoje nedokončené křížovky s prosbou o pomoc. Joel opustil školu v patnácti a šel do učení na automechanika, takže formální vzdělání nebyla jeho nejsilnější stránka. Četl často, ale nic intelektuálního. To byla oblast Luceyiny odbornosti. Nedovedl odpovědět na Uniny křížovkářské dotazy, ale cítil drobný příval vděčnosti, že na něj i tak pomyslela, přes jeho zjevná a trvalá omezení na tomto poli. Nelíbila se mu představa, že ji rozhodil, po vši její vstřícnosti. Ale nešlo jen o to. Kromě té nevysvětlitelné zlosti toho bylo ještě víc, co se mu nepovedlo identifikovat. Hlavně ten šílený pocit zoufalství, který se k němu nějak připlazil a který se mu nedařilo setrást. Při bližším pohledu by možná pomohlo pár chvil introspekce, ale něco takového bylo zcela mimo Joelovo uvažování, a tak se raději rozhodl zkusit to znovu ignorovat.

Joel opatrně táhl koněm. Ze stovek partií s Mocným Jimem nikdy nevyhrál ani jedinou. Ať už se protivníkovou mozku zmocnil jakkoli ošklivý neduh, ještě se mu nepovedlo uchvátit tu část, která si pamatovala, jak se hrají šachy. Joela ovšem frustrovalo, že ani nikdy neprohrál. Hry s Mocným Jimem měly předvídatelné kouzlo opakování téhož vzorce: Jim přešel do útoku, rozprášil polovinu Joelových figur a pak se stáhl do patové situace, která neměla východisko. Joel si pokaždé říkal, že má téhle pitomosti po krk, a přísahal, že nechá staríka, ať si ty bezcílné lumpárny provádí sám, ale o několik dní později se nevyhnutelně ocitl zpátky u stolu, rozhodnutý, že tentokrát vyhraje. Jen tentokrát, pro jednou.

„Prostě musíme dospět k lepšímu porozumění,“ sdělil mu Jim vážně a táhl střelcem do vražedné pozice.

„Naprosto,“ odpověděl Joel a snažil se najít cestu ven z těch nevyhnutelných jatek.

Za nimi se ozval výbuch smíchu z klubka žen s Unou v jejich středu. Ten smích mu lezl na nervy.

„Co si sakra myslí, že je tady tak k smíchu?“ zeptal se Mocného Jima nedůtklivě.

„Ta romantická lež v mozku,“ odpověděl Jim moudře.

Joel přikývl. Líně uvažoval, kolik toho Jim pochopil a jak velké pochopení očekává od něj.

„Takže ten smích tě neirituje?“ ujišťoval se.

„Těch devadesát procent lidí na světě, kteří věří v nějaké náboženství, se mylí,“ odpověděl Jim a na tváři mu přistál ten široký úsměv. Krátce se pro sebe s potěšením zasmál a obrátil pohled zpět k šachovnici.

Jeho spokojenost lezla Joelovi na nervy taky. Z čeho přesně, přemýšlel Joel, mohl ten starý ďábel mít takovou radost? Chvilku zkoumal starý vrásčitý obličej naproti sobě. Vypadal šťastně. Nefalšovaně šťastně. Ten úsměv, někdy pokroucený, nebyl jen naoko – on prostě nevnímal nebo se nezajímal o podmínky, ve kterých žil. Nevadil mu jeho vlastní pomalý úpadek ani úpadek rezidentů kolem něj. Nevadily mu dezerty nevalné chuti ani neustálý proud prášků, které do něj cpali. Byl úplně senilní a úplně spokojený. Nevědomost je opravdu požehnání, pomyslel si Joel.

Na druhé straně místnosti se někteří rezidenti fascinovaně shromáždili před televizí, aby mohli opět sledovat seriály. Joel nad nimi potřásl hlavou a promýšlel další tah. Musel existovat nějaký způsob, jak Mocného Jima porazit.

Později odpoledne seděl ve společenské místnosti u okna s výhledem na celý svah až dolů. Byl to nádherný výhled, svým vlastním způsobem – zahradu uzavíraly vysoké stromy, které by působily majestátně, kdyby zároveň nevypadaly jako zdi příliš vysoké na to, aby se daly přelézt. Prolistoval stránky detektivky, kterou zrovna četl, a užíval si přitom možnost vzdálení se z Hilltopu. Bylo to vítané rozptýlení od dotěrného pocitu, že je něco zásadně špatně, jenž se mu zřejmě vkrádal do mozku, rušil jej a rozkládal mu vědomí. Joel se zabral do

čtení o něco více. Někde uvnitř své hlavy naznal, že když bude číst slova rychleji, méně pravděpodobně ho rozptýlí to něco, co se nad ním snaží získat kontrolu, ať už to je cokoli.

Četl si, dokud ho čtení nezačalo nudit. Pak se vydal na procházku, dolů dlouhou příjezdovou cestou vedoucí k bráně Hilltopu a cestou, která se táhla kolem řady vysokých stromů, jež tvořily kruh okolo rozsáhlé zahrady. Procházel se, dokud ho procházka nezačala nudit.

Ve večerních hodinách, v určený čas, který byl vždy stejný, si vzal Joel večeři do pokoje, aby se mohl dívat na fotbal v televizi. Jídlo bylo dobré, i když on by si na ně rád postěžoval. Nepochyboval, že Nosorožka dobře investovala peníze, když najala kuchařku. Ta žena zjevně milovala svou práci; v domově důchodců dlela už léta a Joelovi se zdálo, že žena jejího nadání by si mohla z pracovních míst vybírat, a rozhodně by byla atraktivnější než Hilltop. Při jídle bručel nad fotbalem.

„Nemůžu se rozhodnout, jestli to je špatný vedení, nebo hrajou jak ponocný, ale tak nebo tak, jsme teda tím k pláči, co, Millere?“

Miller mlčel. U večeře nikdy nevydal ani hlásku.

„Ale vážně, někdo se začne strachovat o vaše duševní zdraví, jestli si budete dál povídat s panem Millerem, Joeli.“

Liam vešel do dveří s medikací. Zase. Bude trvat na tom, že počká, než to Joel spolkně. Zase. Joelovi to najednou přišlo donebevolající.

„Prostě to nech prosím na stolku, Liame,“ sdělil mu Joel stroze.

„Takhle to nefunguje a vy to víte, pane Monroe.“

Pane Monroe. Vždycky byl pan Monroe, když mu říkali, co má dělat. No jo, bylo prima být „Joel tohle“ a „Joel tamto“, dokud se bratr Liam snažil být veliký kamarád, ale jakmile přešel k rozdávání příkazů a chrlení požadavků, najednou z něj byl pan Monroe. Joel nenáviděl dvojakost toho všeho.

„Na stolek, prosím,“ pronesl pevněji.

„Samozřejmě,“ odpověděl Liam a změnil strategii. Položil medikaci na stolek u postele, pak si založil ruce a stál.

„Potřebuješ s něčím pomoci?“ zeptal se Joel.

„Ne. Nemám kam jít a nemám nic na práci.“

„Za hodinu ti končí směna. Tak dlouho klidně počkám.“

„Kvůli vám budu klidně přesčas, pane Monroe. Nehnu se odsud, dokud nespolknete ty prášky.“

Skutečnost, že Joel prášky potřeboval, byla naprosto irelevantní. Že měl jednu mrtvici, podle všech parametrů lehoučkou, ale přece jen mrtvici, a medikace byla pravděpodobně to jediné, co bránilo, aby ho postihlo něco mnohem vážnějšího, bylo vedlejší. Joel Monroe totiž strašlivě nesnášel, když mu někdo říkal, co má dělat. Ať už mu to mohlo zachránit život, nebo ne.

Zírali jeden na druhého. Bratr byl nesmiřitelný, s klidnýma rukama a upřeným modrookým pohledem. Hádka nedávala smysl. Prohraje. Věděl to. Především tím, že se zapojí do hádky, nemohl získat prakticky nic, ale Joela se zmocnila mrzutá energie a spustila u něj hádavost.

Nakonec se stáhl, ale odmítl přerušit oční kontakt, i když se natahoval pro tabletky a sklenici vody. Nezamrkal při polykání, ale ušklíbl se lehkému spokojenému kývnutí bratra Liama. Znechuceně se otočil zpět k televizi.

„Štve vás něco, Joeli?“ zeptal se Liam.

Zase Joel. Poté, co udělal, co mu řekli, jako hodný chlapec, zase může být Joel.

„Nevím, o čem to mluvíš,“ odsekl Joel, ale v hloubi duše to věděl. Celý den se zoufale vyhýbal tomu, aby tuto otázku položil sám sobě.

„Nejste ve své kůži. Chci říct, jste protivný a tak, nic nového, ale zdá se mi, že se děje ještě něco jiného.“

„Neděje se se mnou nic, co by nevyřešilo trochu klidu a ticha, chlapče,“ vrátil Joel úder.

„Víte to jistě? Já jen, že se Una zmínila...“

Než to dořekl, Joel ten den vybuchl podruhé.

„No, tak možná byste se ona i ty měli starat o svoje věci!“ zakřičel. „Možná mám problém s tím, že vám všem nestačí, že řídíte můj život. Sněž tohle, sněž tamto, vem si to, vypij tohle, vypij tamto... Vy si asi taky všichni myslíte, že máte právo vědět, co se děje v mojí hlavě. Možná mám problém s tím, že tady neexistuje nic jako soukromí a že si nesmím ani nic myslet bez toho, aby do mě všichni okolo rejпали.“

Liam vypadal vyděšeně, ale byl to zkušený zdravotní bratr s dlouhou pracovní historií v Hilltopu. Viděl už horší věci, zažil horší věci. Rychle to přešel. Jeho laskavý obličej ten šok vstřebal.

„Myslím, že oba víme, že existuje plno důkazů o tom, že se s vámi něco děje, Joeli,“ řekl měkce, soucitně. „Jestli si o tom chcete popovídat, ráno zase přijdu. Nechcete v mezičase hrnek čaje?“

Byl vyrovnaný. Schopen se přizpůsobit. Pokud ho ten výbuch urazil, nedal to na sobě znát. To Joelovi k naštvání stačilo. Smýšlel o něm Liam tak nízko, že se ani neobtěžoval se urazit, když se na něj útočilo?

„Nechci žádné zatracené čaj,“ zalhal.

Liam přikývl a vzdálil se. Joel se znovu pokusil sledovat fotbal. Hra pokračovala, hráči běhali sem a tam, ale Joel nic z toho neviděl. Snažil se zodpovědět otázku, kterou mu Liam položil. Co ho štvě?

* * *

Později večer, když fotbal skončil, upadl Joel do dřímoty; odpovědi se nedočkal. O několik hodin později jej probudily obezřetné kroky sestry Angelicy, která přišla vypnout televizi a zkontrolovat jeho i Millera. Věděl, že je to ona, podle vůně jejího parfému a tichého pobrukování, což byla její vizitka. Joel nechal oči zavřené a předstíral, že spí. Stále byl rozhozený z toho, že během dne dvakrát ztratil nervy, a nebyl o nic chytřejší ohledně toho, co bylo příčinou. Nechtěl společensky konverzovat, jak to někdy pozdě v noci provozoval, když nemohl spát, ale nechtěl ani urazit tu Filipínku s příjemným hlasem.

Měla dobrou povahu a on se bál, aby jí nepředvedl svůj nabroušený jazyk.

Vypnula televizi a šustila po pokoji. Pak se zastavila. Slyšel, jak se jí zrychlil dech.

Něco bylo špatně. Otevřel oči a uviděl ji, jak se sklání nad Millerem a kontroluje mu tep. Něco bylo strašně špatně. Praštila do alarmu na Millerově posteli a vyběhla z pokoje. Joel pátral po Millerově vypovídajícím zdvihání a klesání hrudníku. Nehýbal se. Cítil, jak ho zachvacuje rostoucí panika, jak ho paralyzuje. Tíše se modlil, aby se ten hrudník pohnul, aby se Millerovo staříčké tělo otřásl nebo zaškubalo nebo udělalo cokoli jiného, než tam jen tak strašidelně leželo.

Vybavila se mu děsivá nehybnost Luceyiny mrtvoly ležící v téže posteli, s uvolněným výrazem ve tváři. Bez života vypadala jako něco strašidelného a ohavného. Tehdy ho to taky paralyzovalo.

Angelica vběhla zpět do pokoje i s druhou sestrou, jednaly rychle, ani na okamžik nezaváhaly. Znepokojivě rychle. Joel sledoval, jak od-táhly deku, která zakrývala křehké a kostnaté tělíčko starého Millera, celé zničené lety v kómatu. Sledoval, jak roztrhly jeho bavlněné pyžamo a začaly resuscitovat. Ruce tvrdě dopadaly na hubené drobné tělo, škubaly za oděv i povlečení a pak se naléhavě opíraly do jeho hrudníku. On připomínal proutek, jejich ruce paličky. Joel se obával, že toho chudáka zlomí, křehkého a bezmocného v porovnání s jejich neústupností.

To děsivé na Luceyině mrtvole byla její křehkost. Bývala dynamická, samý úsměv, vřelá, otevřená. Posmrtně ztuhlá mrtvola byla tak křehká – vypadalo to, že se rozbije nebo rozdrobí, když se na ni sáhne.

Začaly se stlačováním hrudníku, Angeličiny velké ruce neúprosně pumpovaly nahoru a dolů. Přestala a zkontrolovala dýchací cesty. Joel ucítil jiskřičku naděje, která zhasla tak rychle, jak vysvitla, když sestra znovu začala drtit Millerovy kosti.

Tiše se rozplakal, jak je sledoval při pokusech resuscitovat jeho spolubydlícího. Plakal pro Millera, ale i pro sebe. Na povrch opět vystupoval ten všeobjímající pocit, jenž ho otravoval celý den.

Teď makaly zběsile, zoufale se snažily vtlouct život zpátky do toho drobného hrudníku, jehož pohyb byl jediný způsob, jak mohl Joel zjistit, že jeho spolubydlící je živá bytost. Soustavné zdvihání a klesání, jakkoli lehké, tvořilo Joelovo spojení s jiným člověkem a teď do něj bušily a to malé tělo v posteli nadsakovalo pod jejich hrubými zákroky.

Lucey se nikdo resuscitovat nepokoušel. Byla mrtvá v tom okamžiku, kdy zemřela, a hotovo. Mrtvá a křehká a chladná a nehybná.

Joel nedovedl říct, jestli chce, aby s panem Millerem uspěly. Možná tomu starému muži bylo už lépe. K jakému životu ho přiváděly zpět? Kdyby dostal slovo, chtěl by, aby ho oživovaly? Joel vzlykal o to víc, že nevěděl, jestli by Millerovi nebylo lépe mrtvému.

Ony ale jeho tělo stále mačkaly a mačkaly, jako by se život, který Millera opustil, do něj dal natlačit zpátky. Joel je sledoval v bouři pocitů – uvažoval, že by tomu muži bylo lépe mrtvému, a tiše je prosil, aby nepřestávaly, aby našly způsob, jak ho vrátit do života, aby Joel mohl zase sledovat jeho křehký hrudníček, jak se zvedá a klesá.

Tahle postel se chystala sebrat další život. Chystala se vzít si Millera stejně, jako si vzala Lucey. Tiše. Bez varování. Plíživě.

A najednou ta otázka byla jen hypotetická. Přestaly. Pan Miller byl nyní mrtvola. Ta droboučká jiskřička života, která v něm přežívala, byla pryč, a i když věděl, že se jej pokoušely zachránit, představoval si Joel, že ji sestry ze starého muže prostě vymlátily.

Zatímco se Joel snažil dostat vzlykání pod kontrolu, sestry konejšily jedna druhou objetími a poplácáváním po zádech. Snažily se, snažily se, jak mohly, to věděl, ale iracionálně je nesnášel za to, že přestaly. Zmítaly jím protichůdné emoce.

Vystrčil ruku přes mezeru mezi postelemi. Sám nevěděl proč. Sestry ho neviděly. Ani Miller ho neviděl. Místo toho Angelica opatrně

a s úctou pana Millera znovu oblékla a přetáhla přes něj pokrývku. Ostatní sestry odešly, aby zařídily potřebné věci a vyřídily nezbytné telefonáty, ale Angelica zůstala a mumlala si modlitby za zemřelé. Když skončila, obrátila se k odchodu a její oči se střetly s Joelovými; z těch se stále řinuly slzy. Otevřela ústa, aby něco řekla, ale ať už to bylo cokoli, nakonec slova spolkla, protože Joel se na posteli obrátil, aby mohl vzlykat o samotě.

Kapitola druhá

Následujícího rána bratr Liam nakráčel do pokoje v obvyklém čase a nesl Joelovu snídani. Nevtipkoval, nešaškoval s ubrouskem. Netlačil na záležitost s tabletkami. Věnoval jeden dlouhý pohled Joelovým očím, zarudlým od pláče a nedostatku spánku, prostě ho poplácal po rameni a odešel.

Joel za to byl vděčný. Dotek stačil, tiché přikývnutí Joelově touze po soukromí, po prostoru k truchlení za přítele, který odešel a který s ním nikdy nepromluvil. Za nejmilejšího přítele, jakého kdy měl.

Ignoroval jídlo a zíral na protější prázdnou postel. Pro Millera si přišli brzy ráno s téměř dráždivou horlivostí. Nyní tam, kde býval jeho tichý přítel, byla jen tichá prázdnota. Takhle si přišli i pro Lucey. Byla tady, a najednou byla pryč. Vzpomínal na chvíle před třemi lety, kdy ležel ve stejné posteli a zíral přes pokoj na tutéž prázdnotu v místě, kde bývala jeho manželka.

Zůstala dlouho vzhůru, tvrdila, že nemůže spát, a když ji přišla zkontrolovat noční sestra, něco si šeptaly, aby Joela nerušily. Slabě vnímal jejich tlachání, tichý hluk, který jej udržoval na pokraji bdění. Požádala noční sestru o šálek čaje. Noční sestra odešla, aby ho připravila, strávila mimo pokoj sotva tři minuty, a než se vrátila, Lucey Monroeová tiše vyklouzla pryč, opustila tu skořápku, již kdysi obývala. Jen rok chyběl do padesátého výročí jejich svatby a najednou byla pryč a Joela zde zanechala, aby si hledal cestu životem bez své lodní kapitánky.

To ona byla skutečným svorníkem jejich rodiny. Nikdy neměl bůhvíjaký vztah k dceři a následně ani k vnoučatům, ale jejich návštěvy si užíval a rád k nim příležitostně chodil na večere. Bez Lucey se ale všechny slabiny odměřeného otce vyjevily, a tak Joel ztratil manželku a přes všechny snahy a úsilí i dceru a dvě vnoučata.

Vždycky to takhle nebylo. Bývaly doby, kdy si Joel s Evou hrál, když byla malá a on provozoval vlastní autoopravnu. Celý den mu svým vážným hláskem něco povídala a jeho dojímal, jak je chytrá. Vzpomínal si na tyhle okamžiky, tisíc takových, ale nějak si nemohl vzpomenout na tu chvíli, kdy mu Eva proklouzla mezi prsty.

Když vybrali Millera, aby sdílel pokoj s Joelem, činili tak s pečlivými ohledy na Joelovy pocity. Nechali ho truchlit celý rok, než k němu umístili někoho dalšího. Miller se stal svým způsobem Joelovým přechodným přítelem. Teď byl pryč. Ta stejná postel, která bývala jeho manželky a pak Millerova, byla teď zase prázdná a Joel zůstával pořád tady, pořád živý, ačkoli všichni ostatní se odhlašovali ze světa, a on se cítil dokonale prázdný.

V Hilltopu žilo přes padesát rezidentů. Někteří, jako Mocný Jim, byli nedostupní, ale většina, jako Una Clarková, byli naprosto fit a duševně zdraví. Na směnách se točilo patnáct členů a členek pečujícího personálu. Hodní, milí, starostliví a ohleduplní lidé. Kolem a kolem přes pětadesát lidí, a navíc hosté, přicházející a odcházející, a přes to všechno si Joel uvědomil, že je děsivě, mrazivě osamělý.

Tohle byla odpověď na otázky, které si kladl den předtím. Tohle byl ten plíživý mrak temnoty na obzoru jeho mysli. Doplul k němu, usadil se nad ním a zahalil jej: byl osamělý, vyděšený starý muž. Co hůř, byl osamělý starý muž, jenž ztratil vůli žít.

Posadil se. Zatímco jeho čaj chladl na nočním stolku a on zíral na prázdnou postel, kde kdysi spávala jeho manželka, rozhodl se, že se zabije.

Zabije se sám, než to do rukou vezme něco jiného.

Kapitola třetí

Říkal si, že by to mohl zvládnout. Představoval si, jak to zkouší. Během vizualizací odpojil myšlenky od emocí a představoval si, jak by se to dalo udělat. Nemohl by přistoupit na oběšení. Slyšel, že když se někdo oběsí, často se mu vyprázdní střeva, a pomyšlení na to, jak ho sestry najdou znečištěného, se mu víc než hnusilo. Předávkování nepřipadalo v úvahu, protože léky byly přísně kontrolované a on byl pod dozorem. Ačkoli, kdyby se dokázal dostat z Hilltopu, nejspíš by si mohl obstarat zbraň. V autoopravně najímal jednoho chlápka, který mu stále dlužil laskavost, a Joel si říkal, že by zřejmě mohl získat bouchačku od tohoto muže. To znělo líp. Líbila se mu představa sebe sama s pistolí. Mělo to sílu. Byl by jako Charlton Heston bez toho chraplavého přízvuku.

Řeka ho také vábila. Pomyšlení na sklouznutí pod hladinu, vnímání vody všude kolem sebe, jak ho obaluje a odnáší s sebou. Slyšel, že utopení je bezbolestné. Říkal si, že tohle by si asi vybral jako nejlepší možnost. Prostě sejít z mostu.

Až bude po něm, zjistí, co je na druhé straně.

Joel si vizualizoval vlastní sebevraždu, až se zhmotnila, stala se skutečnou. To zvládne. Dokáže to v sobě najít, pokud to bude znamenat, že opustí tohle místo. Ta myšlenka byla skoro vzrušující. Poněkud znepokojivě vzrušující. Kdyby chtěl, může sebevraždu zrealizovat už dnes odpoledne. Otec mu vždycky říkal, že když se chce, všechno jde. Jeho krutý, upjatý otec s černou duší, zjevně ovšem poměrně

moudrý muž. Mohl by se zbavit tohohle života a tohohle příšerného domova důchodců hned odpoledne a už by se nikdy nemusel dívat na tu postel, která mu toho tolik vzala. Možná na něj Lucey čeká.

Lucey.

Myšlenka na ni jej zmrazila. Jestli čeká, pěkně z plných plic by mu vyčínila, že spáchal sebevraždu. Představa jeho ducha, jak dostává világoš za špatné chování, mu na tváři vyvolala úsměv. Úplně ji viděl, éterický obrys vznášející se, plující v podsvětí, ruce rozzlobeně založené na hrudníku.

„Co má tohle přesně znamenat?“ zeptá se, jako se ptala tolikrát předtím, když se vyhýbal svým povinnostem nebo se kočkoval s dcerou, až měla celé šatičky zmazané.

Jeho duch by se snažil nevypadat zkroušeně a šoupal by průhlednými botami po podlaze onoho světa. Myšlenka na ni a jejího ducha plného výčitek mu vyloudila na tváři smutné pousmání. S rozhodnutím počká. Zabití se může počkat, alespoň chvíli.

Během jejich společného života si ho na paškál moc často nebrala. Když místo hraní si s vnoučaty trávil neděle koukáním na fotbal nebo když odsekával mladíkům, kteří se přišli zeptat na Evu, padlo pár drsnějších slov, ale většinou k sobě bývali milí, něžní a láskyplní. To bude důvod, uvažoval, proč představa, že ji jakkoli zklame nebo nechá ve štychu, pro něj byla nesnesitelná.

Místo plánování sebevraždy Joel raději strávil den snahami o vytěsnění svých pocitů. Pokud jde o taková myšlenková cvičení, bylo to pro něj překvapivě jednoduché. V mysli cítil prázdnotu, nepřítomnost jedné části, otevřenou, i když bezbolestnou ránu. Čím víc o tom přemýšlel, tím víc se mu zdálo, že by mohl do té nicoty spadnout a už se nikdy nevynořit.

Uvažoval, jestli se právě tohle nepříhodilo Mocnému Jimovi. Vkráčet prostě do díry ve své mysli a už nevylezl? Byla to mimořádně strašidelná myšlenka. V zásadě horší než smrt. Ta nedůstojnost toho

celého. Ten hrozný strach, že by v té díře mohla nějaká maličká část jeho mozku přežít a nikdy nenajít cestu ven. Věžeň ve vlastním těle. Osamělejší než kdy předtím.

Joel se odtrhl od okraje nicoty a místo toho se v tichu díval na televizi. Zrovna dávali vědomostní soutěž. Už ji viděl předtím. Bylo mu to jedno. Seděl tam, ignoroval prázdnou postel a vlastní pocity, až byl zase čas jít spát.

„Budete mi chybět, pane Millere,“ zašeptal nakonec Joel do temného pokoje, když zhasl světlo.

Spánek nepřicházel snadno. Místo toho spal Joel na etapy odměřované dlouhými údobími bdělosti, v nichž se jeho mysl vracela zpět k předchozí noci. Silné masité ruce sester drtící drobné nereagující tělo pana Millera. Pružnost postele, jak mrtvola hopsala nahoru a dolů pod silou jejich snahy zachránit mu život. Přemýšlel, líně, v půl páté ráno s pohledem na uvolněnou postel, jestli starému panu Millerovi při tom úsilí ho zachránit nezlomily nějaká žebra. Pak se rozbřesklo, ale jeho mysl během noci zčernala a on se přistihl, že opět přemýšlí o sebevraždě.

Ta jednoduchost, ta pohodlnost, ta konečnost. Uvažoval, jestli by v ten správný čas našel sílu to provést. Přemýšlel o Mocným Jimovi a jeho těžkopádném sešupu do senility a rozhodl se, že našel.

„Jste v pořádku, Joeli?“ zeptal se toho rána bratr Liam, když přinesl jeho prášky v malém kalíšku.

„Je mi fajn.“

„Nevypadáte na to.“

„Děláš už i psychologa?“ zeptal se Joel.

„Musí to pro vás být těžké, obzvlášť vzhledem k...“

„Nemáš na práci něco jinýho někde jinde?“ uťal ho Joel.

Poslední, co potřeboval, bylo, aby bratr Liam slídil příliš blízko pravdě. Teď, když učinil rozhodnutí, že chce zemřít, si to tajemství musel pečlivě střežit. Kdyby to zjistili, jen by se snažili jej zastavit.

„Ne, teď zrovna ne. Vy jste moje priorita, Joeli. Jen chci, abyste věděl, že tu jsme pro vás, určitě vás to muselo zasáhnout. Část mojí práce je po očku sledovat taky duševní zdraví rezidentů. To víte, že?“

„Proč by mě to proboha mělo zasáhnout?“ zeptal se Joel – otázku ignoroval. Bratr Liam a jeho otázky a jeho pocity a jeho jemné vystupování.

„Protože pan Miller...“

„Byl mrtvola, už když přišel,“ štěkl Joel. „Hejbal se trošku míň než ty chodící mrtvoly, co na tomhle místě držíme, ale mrtvola byl i tak. Partner do diskuse pod psa, fotbalu nerozuměl za mák a na šachy byl úplně nepoužitelný.“

Litoval toho, hned jak to řekl. Miller byl ve skutečnosti naprosto příjemný parták a Joel předpokládal, že v určitou dobu to mohl být prima chlap. Možná i slušný šachista, ale nehodlal se bratrem Liamem a jeho jemně projevovaným soucitem nechat vyprovokovat k vyjadřování svých pocitů.

„To jste přehnal, Joeli,“ sdělil mu Liam s výrazem, který vypadal, že se možná blíží zlosti.

Nikdy toho mladého muže neviděl rozčileného. Asi jednou nebo dvakrát netrpělivého, rozhodně to byl vzácný výjev, čas od času mírně otráveného nesouvislou urputností Mocného Jima a o trochu častěji vystresovaného přívalovými příchody a odchody Nosorožky, ale rozčileného nikdy.

Joel odvrátil obličej a snažil se nevypadat zahanbeně. Zíral ven z okna a na dlouhou příjezdovou cestu k bráně. Lehký vánek pohyboval vršky stromů v zahradě, skoro neznatelně je rozhoupával. Bratr Liam se snažil vytrvat, ale nakonec to vzdal a z pokoje odešel. Joel, opět sám, se rozhodl chvíli koukat na televizi a nečinně přepínal kanály, dokud nenašel sportovní vysílání, kde opakovali zápasy v boxu. S temnou náladou, těžkým srdcem a úbytkem trpělivosti nedokázal najít nic, co by udrželo jeho pozornost, a rozhodl se mís-

to toho jít si zase lehnout; ležel na boku a zíral na postel na druhé straně pokoje.

Když se o něco později probudil – zjistil, že je časně odpoledne –, zaznamenal dvě zásadní změny. Zaprvé někdo přepnul sportovní kanál na nějakou směšnou telenovelu a zadruhé u hlavy postele na druhé straně pokoje teď stál vysoký věšák na klobouky úplně obložený šálami, celkem nejméně patnácti kousky. Byla tam tmavomodrá námořnická hedvábná s blankytnými spirálkami, lněná bronzová šála s květinovým vzorem, vlněná šarlatová šála a jedna černobílá puntíkovaná. Věšák na klobouky se prohýbal pod návaem neladících barev splývajících směrem k zemi. Jejich vlastník nebyl v dohledu. Joel si je chvíli podezřívavě prohlížel, než mu proud myšlenek přerušil rámus z telenovely – podle kvality záběru to byl nějaký starý díl. Sáhl po dálkovém ovladači, aby to přepnul, ale zjistil, že neleží na nočním stolku, kde ležel předchozí tři roky. Joel se s mručením vystrachal z postele a našel jej přesně tam, kde se obával, že by mohl být. Na protější posteli. Povlečení bylo maličko pomuchlané, jako by v něm někdo ležel: majitel těch šál, domyslel si Joel.

Mrknul na nástěnné hodiny a zjistil, že už je po třetí hodině odpoledne. Spal skoro sedm hodin, bezpochyby doháněl minulou neklidnou noc, a mezitím potají dorazil vetřelec. Vydrápal se zpět do postele, změnil kanál na televizi podle sebe a z vedlejšího pokoje se ozval hlasitý řehot následovaný mnoha hlasy hovořícími přes sebe. Nad výbuchy smíchu rozpoznal dobrou náladu bratra Liama a jemné Unino hihňání – několik dalších nebylo k rozeznání, ale hlasitější než to všechno byl hlučný a hluboký mužský smích. Mohutný baryton, smích bratrského přátelství, v Hilltopu pro něco takového nebylo místo, ne v tak citlivou dobu. Joel věděl, že se takhle směje ten narušitel. Nevěděl, jak to ví – ale věděl to.

Zrovna on bude mít takovou kliku a zůstane uvězněný v jednom pokoji s tímhle smíchem.

Uvelebil se zpátky v posteli u sledování sportovního kanálu a odložil dálkový ovladač na svůj noční stolek, kam správně patřil. Uvažoval, jestli by mu prošlo přidělat si ho řetízkiem na svou stranu pokoje, a vyplňoval tak čekání na nově příchozího. Snažil se naslouchat rozhovorům vycházejícím z vedlejšího pokoje, ale pro jeho, upřímně řečeno, ne zcela dokonalé uši to bylo příliš zkomolené a nesrozumitelné. Z toho, co slyšel, ale vyrozuměl, že se odehrávají v dobré náladě, zněly dokonce přátelsky. Uvelebil se v posteli a opřel se na straně směrem k otevřeným dveřím.

Bohužel silně přecenil vlastní šikovnost a začal klouzat z postele. Natáhl se, aby získal zpět ztracenou rovnováhu, zadek mu vyklouzl zpod přikrývky a všechny myšlenky na vetřelce vyrchaly, když se zoufale snažil zabránit pádu na podlahu. Máchal rukama jako větrný mlýn, aby dosáhl na cokoli, co by ho ustálilo, a nakonec převrhl noční stolek, těsně předtím, než se zvládl vyvážit chňapnutím po rámu od postele.

Stolek, poroučející se k zemi, s sebou vzal taky ovladač, nedopitý ranní čaj, sklenku vody na zapíjení prášků a zarámovanou fotku Lucy a všechno skončilo na podlaze. Rána vyrušila i chumel ve vedlejší místnosti a ticho, které okamžitě následovalo, vystřídal zvuk mnoha lidí spěchajících do jeho pokoje. Joel se usadil v posteli a narovnal si pyžamo a přikrývky, než se k němu mohli dostat; snažil se vypadat co nejvíce nonšalantně. Jeho důstojnost se odrážela v jeho chladném vystupování.

„Je tu všechno v pořádku, Joeli?“ zeptal se Liam, zatímco kolem něj běhal, urovnával mu deku a prohlížel ho, jestli není zraněný.

„Je mi skvěle, díky.“

„Co se stalo?“ zeptala se Una s odkazem na rozbité nádoby a rozlité tekutiny.

„Nic,“ odvětil Joel, ještě než si stihl uvědomit, jak otřesně hloupě to zní. Už to ale bylo vyřčeno, a tak se rozhodl toho držet.

„Nic?“ otázal se skepticky Liam.

Vetřelec vypadal, jako že se snaží potlačit smích. Joel se k němu chladně obrátil.

„Je tu něco k smíchu?“ zeptal se.

„Nic,“ odpověděl vetřelec a téměř vyprskl.

Una potlačila úsměv, i Liam vypadal, že se možná uchichtne. Joel sevřel čelisti a upřel na vetřelce neústupný pohrdavý pohled. Nebyl to nijak vysoký muž, ale nebyl ani výrazně malý. Vypadal průměrně, a přitom nezvykle. Hezky zestárl – obličej měl vrásčitý jako každý jiný rezident v Hilltopu, ale dýchala z něj jakási mladistvost, porce energie a vitality, které jako by popíraly všechny ty vrásky. Šedé vlasy stále ještě prokvétaly pruhy tmavohnědé a nechával si je vlnité, skoro v dívčí délce, kroutily se mu kolem uší a po zátylku. Popravdě řečeno to byl pohledný chlupík. Oblek zjevně už něco zažil a nebyl valně kvality, ale byl čistý a doplněný vestou s malými hodinkami v kapsičce. První slovo, které se vynořilo v Joelově mysli, bylo švihák, a taky ho vyslovil:

„Švihák.“

„Ne, pane,“ reagoval vetřelec. „Jsem Frank de Selby.“ Po té větě se odmlčel a pak dodal: „Ano. *Ten* Frank de Selby.“

Stál tam a jako by čekal na potlesk. Una mu věnovala povzbudivý rozzářený pohled a Liam se tolerantně usmál. Joel jej dalším pohledem zpražil, ale pokud si toho de Selby všiml, nedal nic najevo: místo toho dál čekal na potlesk, o němž si zjevně myslel, že si ho zaslouží. Joel uvažoval, kolik mozku už tomuhle cvokovi ubylo. Jeho chvíli ale zničil naprosto dochvilný příchod Nosorožky.

„Pane Adamsi?“ ozvala se bez okolků, když se přiblížila k de Selbymu.

De Selby zahanbeně zakašlal.

„No, tedy... de Selby je můj umělecký pseudonym. Ano. Jsem Frank Adams.“ Napřáhl k ní ruku.